

แนวทางการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอย่างยั่งยืน ในพื้นที่เทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรี*

GUIDELINES FOR SUSTAINABLE DEVELOPMENT OF COASTAL AREAS IN THE AREA OF CHA-AM MUNICIPALITY, PHETCHABURI PROVINCE

สุวิทย์ แก้วนวม¹ และ วลัยพร ชินศรี²

Suwit Kaewnuam¹ and Walaiporn Chinnasri²

¹⁻²มหาวิทยาลัยนานาชาติแสตมฟอร์ด

¹⁻²Stamford International University

Corresponding author E-mail: 2203150002@students.stamford.edu

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาระดับการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอย่างยั่งยืน 2) เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอย่างยั่งยืน จำแนกตามลักษณะส่วนบุคคล 3) เพื่อศึกษาปัจจัยในการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลมีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอย่างยั่งยืน และ 4) เพื่อ ศึกษาแนวทางการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอย่างยั่งยืน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชนที่อยู่ติดชายทะเลในเขตเทศบาลเมืองชะอำ จำนวน 391 คน และผู้ให้ข้อมูลสำคัญจำนวน 17 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์เชิงลึก วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที ความแปรปรวนทางเดียว การถดถอยเชิงพหุ และการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการศึกษา พบว่า 1) การพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอย่างยั่งยืน ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง 2) ลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา และอาชีพ ที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอย่างยั่งยืน แตกต่างกันไป 3) ปัจจัยในการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเล ด้านการตระหนักในการพัฒนา ด้านผู้นำชุมชน ด้านการสนับสนุนจากภาครัฐ มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอย่างยั่งยืน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 และ 4) แนวทางการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอย่างยั่งยืน พบว่า ควรส่งเสริมสนับสนุนให้คนในชุมชนมี

* Received 12 July 2023; Revised 7 August 2023; Accepted 30 August 2023

ส่วนร่วมในการพัฒนา ควรมีการค้นหาและวิเคราะห์ปัญหาเบื้องต้นเกี่ยวกับชายฝั่งทะเลในพื้นที่
ควรปรับปรุงภูมิทัศน์ตลอดแนวชายหาด รวมทั้งควรทำประชาคมเพื่อรับฟังความคิดเห็นของ
ประชาชน

คำสำคัญ: การพัฒนา, พื้นที่ชายฝั่งทะเล, การพัฒนาอย่างยั่งยืน

Abstract

The objectives of this research were 1) to study the level of sustainable coastal area development, 2) to compare opinions towards sustainable coastal area development. Classified by personal characteristics, 3) to study factors in coastal area development that have causal relationship with sustainable coastal area development, and 4) to study guidelines for sustainable coastal area development. The sample consisted of 391 people living in coastal communities in Cha-am municipality and 17 key informants. The instrument used for data collection was a questionnaire. and in-depth interviews Data were analyzed by percentage, mean, and standard deviation. T test one-way variance Multiple regression and content analysis.

Research results: 1) sustainable development of coastal areas the overall level is moderate. 2) Personal characteristics such as gender, age, educational level and occupation had different opinions towards sustainable coastal area development. 3) Factors in coastal area development were at a moderate level. Development Awareness community leader government support There is a causal relationship with sustainable coastal development. with statistical significance at the 0.001 level and 4) the sustainable coastal area development guidelines found that people in the community should be encouraged to participate in development. There should be initial search and analysis of coastal problems in the area. The landscape along the beach should be improved. Including the community should be made to listen to the opinions of the people.

Keywords : Development, Coastal Areas, Sustainability

บทนำ

สถานภาพการกัดเซาะชายฝั่งทะเลจังหวัดเพชรบุรีในอดีต จากโครงการศึกษาสำรวจและวิเคราะห์การกัดเซาะชายฝั่งทะเลจังหวัดเพชรบุรี โดยใช้ภาพถ่ายดาวเทียมปี พ.ศ. 2550 และ พ.ศ. 2555 สามารถสรุปพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบจากการกัดเซาะแนวชายฝั่ง พบว่า มีพื้นที่ได้รับผลกระทบจากการกัดเซาะชายฝั่ง เพิ่มขึ้น 7 ตำแหน่ง ระยะทาง 2.30 กิโลเมตร ส่วนใหญ่เป็นการกัดเซาะระดับปานกลาง (1-5 เมตรต่อปี) มีพื้นที่มีปัญหาการกัดเซาะรุนแรง (มากกว่า 5 เมตรต่อปี) ที่บ้านบ้านท่าเนียบ ตำบลบ้านแหลม อำเภอบ้านแหลม และที่บริเวณบ้านเกตุ ตำบลบ้านเก่า อำเภอลำตะเท่าน้อย และ สถานภาพการกัดเซาะชายฝั่งทะเลจังหวัดเพชรบุรี วิเคราะห์การกัดเซาะชายฝั่งทะเลจังหวัดเพชรบุรี โดยใช้ภาพถ่ายดาวเทียมปี พ.ศ. 2550 และ พ.ศ. 2555 สามารถสรุปพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบจากการกัดเซาะแนวชายฝั่ง พบมีพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบจากการกัดเซาะชายฝั่ง ครอบคลุมอำเภอ คือ อำเภอบ้านแหลม อำเภอเมืองเพชรบุรี อำเภอท่ายาง และอำเภอลำตะเท่าน้อย มีการกัดเซาะแนวชายฝั่งรวมระยะทาง 22.13 กิโลเมตร ส่วนใหญ่เป็นการกัดเซาะระดับปานกลาง (1-5 เมตรต่อปี) มีพื้นที่ ที่ได้รับปัญหาการกัดเซาะรุนแรง (มากกว่า 5 เมตรต่อปี) สำหรับสถานภาพการกัดเซาะชายฝั่งปัจจุบัน พบว่า จังหวัดเพชรบุรี ได้มีการดำเนินการด้วยโครงสร้างรูปแบบต่างๆ และบางพื้นที่เป็นพื้นที่ ที่มีการเปลี่ยนแปลงตามฤดูกาล และตามธรรมชาติ โดยปัจจุบันชายฝั่งจังหวัดเพชรบุรีระยะทางแนวชายฝั่งประมาณ 89.71 กิโลเมตร ซึ่งลักษณะชายฝั่งแยกเป็น หาดทราย 50.86 กิโลเมตร หาดโคลน 36.90 กิโลเมตร และปากแม่น้ำ 1.95 กิโลเมตร นอกจากนี้ยังสามารถจำแนกสถานการณ์ตามแนวชายฝั่งออกเป็นพื้นที่กัดเซาะรุนแรง (5 เมตร/ปี) 3.81 กิโลเมตร พื้นที่กัดเซาะปานกลาง (1-5 เมตร/ปี) 0.58 กิโลเมตร พื้นที่กัดเซาะน้อย (< 1 เมตร/ปี) 1.21 กิโลเมตร พื้นที่ที่มีการดำเนินการแก้ไขแล้ว 41.55 กิโลเมตร พื้นที่สมดุล 40.59 กิโลเมตร พื้นที่สะสมมาก 0 กิโลเมตร พื้นที่สะสมน้อย 0 กิโลเมตร พื้นที่หวาด 0 กิโลเมตร พื้นที่ปากแม่น้ำ 1.95 กิโลเมตร พื้นที่หาดหิน 2 กิโลเมตร และพื้นที่รุกล้ำ 1.03 กิโลเมตร (กรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม, 2561)

บริเวณพื้นที่ชายหาดชะอำมีปัญหาการกัดเซาะชายหาดมาอย่างยาวนาน โดยเฉพาะการกัดเซาะชายหาดบริเวณที่เป็นพื้นที่ท่องเที่ยวหลักที่มีการตั้ง เตี้ย ร่ม ผ่าใบ ในบริเวณ

ชายหาด จนถึงปัจจุบันปัญหาการกัดเซาะบริเวณดังกล่าวยังคงมีอยู่ไม่เปลี่ยนแปลง สำหรับสาเหตุของปัญหาที่ทำให้เกิดการกัดเซาะในพื้นที่ มี 2 ประการ คือ (1) สาเหตุจากธรรมชาติ เนื่องจากอิทธิพลของพลวัต (Hydrodynamic) ซึ่งประกอบด้วย คลื่น กระแสน้ำ การขึ้นลงของระดับน้ำขึ้นน้ำลง กระแสน้ำชายฝั่ง ทิศทางการเคลื่อนที่ของคลื่น เป็นต้น (2) สาเหตุจากการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่ง เนื่องจากพื้นที่ตามแนวชายฝั่งส่วนใหญ่เป็นพื้นที่ของเอกชนมีการพัฒนาสร้างเป็น โรงแรม ที่พัก โครงสร้าง สาธารณูปโภคพื้นฐาน มีการใช้ประโยชน์ที่ดินเพื่อประโยชน์ด้านเศรษฐกิจ-สังคม ความเป็นอยู่ของชุมชน มีการบุกรุกพื้นที่ตามแนวชายฝั่ง มีสิ่งก่อสร้างที่รุกล้ำลำน้ำลงไปในทะเล (กรมเจ้าท่า, 2565) ดังนั้น สภาพปัญหาบริเวณพื้นที่ชายหาดชะอำควรได้รับการพัฒนาอย่างยั่งยืน โดยเป็นการพัฒนาที่ก่อให้เกิดความสมดุลหรือมีปฏิสัมพันธ์ที่เกื้อกูลกันในระหว่างมิติต่างๆ ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง วัฒนธรรม จิตใจ รวมทั้งทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม อันจะเป็นองค์ประกอบที่จะรวมกันหรือองค์รวมในการทำให้อิทธิพลของมนุษย์สามารถอยู่ดีมีสุขได้ ทั้งสำหรับคนในรุ่นปัจจุบันและคนรุ่นอนาคต (บานชื่น นักการเขียน และเพ็ญศรี บางบอน, 2559) ตามหลัก “เข้าใจ เข้าถึง พัฒนา” นั่นคือ ก่อนจะทำอะไรต้องมีความเข้าใจเสียก่อน เข้าใจภูมิ ประเทศ เข้าใจผู้คนในหลากหลายปัญหา ทั้งทางด้านกายภาพ ด้านจารีตประเพณีและวัฒนธรรม เป็นต้น และระหว่างการทำดำเนินการนั้น จะต้องทำให้ผู้ที่เราจะไปทำงานกับเขาหรือทำงานให้เขานั้น “เข้าใจ” เราด้วยเพราะถ้าเราเข้าใจเขาแต่ฝ่ายเดียว โดยที่เขาไม่เข้าใจเราประโยชน์คงจะไม่เกิดขึ้น ตามที่เรามุ่งหวังไว้ “เข้าถึง” ก็เช่นกัน เมื่อรู้ปัญหาแล้ว เข้าใจแล้ว ก็ต้องเข้าถึงเพื่อให้นำไปสู่ปฏิบัติให้ได้และเมื่อเข้าถึงแล้วจะต้องทำอะไรก็ตามให้เขาอยากเข้าถึงเราด้วย ดังนั้น จะเห็นว่า เป็นการสื่อสารสองทาง ทั้งไปและกลับถ้าสามารถทำสองประการแรกได้สำเร็จ เรื่อง “การพัฒนา” จะลงเอยได้อย่างดีเพราะเมื่อต่างฝ่ายต่างเข้าใจกัน ต่างฝ่ายอยากจะทำถึงกันแล้ว การพัฒนาจะเป็นการตกลงร่วมกันทั้งสองฝ่าย ทั้งผู้ให้และผู้รับ (สุเมธ ตันติเวชกุล, 2559)

จากปัญหาที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงต้องการที่จะศึกษาแนวทางการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอย่างยั่งยืน ในพื้นที่เทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรี เพื่อที่จะนำไปหาแนวทางสำหรับหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาชน นำไปปรับปรุงแก้ไข และพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเล ในพื้นที่เทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรี ให้ประชาชนทั้งในพื้นที่และประชาชนที่มาท่องเที่ยวสามารถใช้ประโยชน์จากพื้นที่ชายฝั่งทะเลในพื้นที่เทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรีได้อย่างยั่งยืนตลอดไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอย่างยั่งยืน ในพื้นที่เทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรี
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอย่างยั่งยืน ในพื้นที่เทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรี จำแนกตามลักษณะส่วนบุคคล
3. เพื่อศึกษาปัจจัยในการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลมีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอย่างยั่งยืน ในพื้นที่เทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรี
4. เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอย่างยั่งยืน ในพื้นที่เทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรี

สมมติฐานการวิจัย

1. ลักษณะส่วนบุคคลที่ต่างกันมีความคิดเห็นต่อการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอย่างยั่งยืน ในพื้นที่เทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรี ต่างกัน
2. ปัจจัยในการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเล มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอย่างยั่งยืน ในพื้นที่เทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรี

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชนที่อยู่ติดชายทะเลในเขตเทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรี 13 ชุมชน รวมทั้งสิ้นจำนวน 17,067 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชนที่อยู่ติดชายทะเลในเขตเทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรี 13 ชุมชน รวมทั้งสิ้นจำนวน 17,067 คน ซึ่งผู้วิจัยใช้สูตรในการคำนวณของ ทาโร่ ยามาเน่ (Taro Yamane, 1970: 725) ได้กลุ่มตัวอย่าง 391 คน กำหนดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้หลักความไม่น่าจะเป็น และใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ

กลุ่มเป้าหมายผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key informants) ในการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth interview) รวมทั้งสิ้นจำนวน 17 คน ได้แก่ นายกเทศบาลเมืองชะอำ จำนวน 1 คน ผู้นำชุมชนที่อยู่ติดชายทะเลในเขตเทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรี 13 ชุมชน จำนวน 13

คน ตัวแทนจากสำนักงานทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งที่ 3 จ.เพชรบุรี จำนวน 1 คน ตัวแทนจากสำนักงานโยธาธิการและผังเมือง จำนวน 1 คน ตัวแทนจากสำนักงานเจ้าท่าภูมิภาคสาขาเพชรบุรี จำนวน 1 คน

2.เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเชิงปริมาณ คือ แบบสอบถาม ประกอบด้วย 4 ตอน ดังนี้ ตอนที่ 1 ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคล ตอนที่ 2 ข้อมูลปัจจัยในการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเล ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอย่างยั่งยืน ในพื้นที่เทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรี ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะ ในการคำนวณหาสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นสัมประสิทธิ์แอลฟาของแบบสอบถามในภาพรวมทั้งฉบับมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.948

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเชิงคุณภาพ คือ แบบสัมภาษณ์กึ่งมีโครงสร้าง ประกอบด้วย 3 ตอน ดังนี้ ตอนที่ 1 ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคล ตอนที่ 2 ข้อมูลปัจจัยในการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเล ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอย่างยั่งยืน ในพื้นที่เทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรี

3.การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลโดยใช้การเก็บข้อมูล ดังนี้

1) ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary data) ในการเก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิ เป็นการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง โดยการแจกแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 391 ชุด กับประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชนที่อยู่ติดชายทะเลในเขตเทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรี 13 ชุมชน เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติ และวิเคราะห์เนื้อหาต่อไป

2) รวบรวมแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาทั้งหมด ตรวจสอบความถูกต้องเพื่อเตรียมความพร้อมเข้าสู่กระบวนการวิเคราะห์ข้อมูล

3) เก็บรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญจำนวน 17 คน เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ต้องการและสามารถตอบวัตถุประสงค์ในการวิจัยได้ แล้วนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ มาถอดคำสัมภาษณ์ เรียบเรียงข้อมูลเพื่อจะได้นำไปวิเคราะห์ต่อไป

4.สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเชิงปริมาณ

1) การวิเคราะห์ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยการใช้สถิติเชิงพรรณนา ด้วยค่าความถี่และค่าร้อยละ

2) การวิเคราะห์ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยในการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเล โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ด้วยค่าเฉลี่ย และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3) การวิเคราะห์ตอนที่ 3 เป็นข้อมูลเกี่ยวกับการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอย่างยั่งยืน ในพื้นที่เทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรี โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ด้วยค่าเฉลี่ย และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

4) การวิเคราะห์ตอนที่ 4 เป็นข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะ ซึ่งผู้วิจัยได้นำมาเจแนบ และเรียบเรียงแบบความเรียง

5) การทดสอบสมมุติฐาน

ทดสอบสมมุติฐานที่ 1 โดยใช้สถิติ t-test และใช้สถิติ one-way ANOVA

ทดสอบสมมุติฐานที่ 2 โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multi linear regression analysis)

การวิจัยเชิงคุณภาพ

ใช้เทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) โดยการตีความจากข้อมูลเบื้องต้น ให้เป็นข้อมูลที่สื่อความหมายของผู้ให้ข้อมูล ด้วยการแยกประเภทและการลดทอนข้อมูลเพื่อจัดเป็นหมวดหมู่เพื่อนำมาตีความและสร้างข้อสรุปโดยนำผล การสรุปต่างๆ มาเชื่อมโยงจนเกิดเป็นโครงสร้างของข้อสรุป ที่สามารถตอบปัญหาได้ตามวัตถุประสงค์ในการวิจัย

ผลการวิจัย

วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 เพื่อศึกษาระดับการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอย่างยั่งยืน ในพื้นที่เทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรี ผลการวิจัยพบว่า ในภาพรวมมีการพัฒนาอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนด้านที่มีการพัฒนาอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ด้านการเข้าใจเกี่ยวกับพื้นที่ชายฝั่งทะเล ด้านการเข้าถึงพื้นที่ชายฝั่งทะเล และด้านที่มีการพัฒนาอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ ด้านการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเล ดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอย่างยั่งยืน ในพื้นที่เทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรี ภาพรวม

การพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอย่างยั่งยืน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการพัฒนา	ลำดับที่
1. การเข้าถึงพื้นที่ชายฝั่งทะเล	3.43	0.76	มาก	2
2. การเข้าใจเกี่ยวกับพื้นที่ชายฝั่งทะเล	3.43	0.75	มาก	1
3. การพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเล	3.34	0.75	ปานกลาง	3
รวม	3.40	0.66	ปานกลาง	

วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอย่างยั่งยืน ในพื้นที่เทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรี จำแนกตามลักษณะส่วนบุคคล ผลการวิจัยพบว่า เพศ อายุ ระดับการศึกษา และอาชีพ ที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอย่างยั่งยืน ในพื้นที่เทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรี แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอย่างยั่งยืน ในพื้นที่เทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรี จำแนกตามลักษณะส่วนบุคคล

สรุปผล	สถิติที่ใช้	Sig.	ผลการทดสอบ
1. เพศที่ต่างกันมีความคิดเห็นต่อการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอย่างยั่งยืน ในพื้นที่เทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรี แตกต่างกัน	Independent t-test	0.000*	ยอมรับ
2. อายุที่ต่างกันมีความคิดเห็นต่อการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอย่างยั่งยืน ในพื้นที่เทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรี แตกต่างกัน	One way ANOVA	0.010*	ยอมรับ
3. ระดับการศึกษาที่ต่างกันมีความคิดเห็นต่อการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอย่างยั่งยืน ในพื้นที่เทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรี แตกต่างกัน	One way ANOVA	0.000*	ยอมรับ

4.ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชนที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอย่างยั่งยืน ในพื้นที่เทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรี ไม่ต่างกัน	One way ANOVA	0.266	ปฏิเสธ
5.อาชีพที่ต่างกันมีความคิดเห็นต่อการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอย่างยั่งยืน ในพื้นที่เทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรี แตกต่างกัน	One way ANOVA	0.000*	ยอมรับ
6.รายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอย่างยั่งยืน ในพื้นที่เทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรี ไม่ต่างกัน	One way ANOVA	0.085	ปฏิเสธ

วัตถุประสงค์ข้อที่ 3 เพื่อศึกษาปัจจัยในการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลมีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอย่างยั่งยืน ในพื้นที่เทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรี ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยในการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเล ในภาพรวม ด้านการตระหนักรู้ในการพัฒนา ด้านผู้นำชุมชน ด้านการสนับสนุนจากภาครัฐ มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอย่างยั่งยืน ในพื้นที่เทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 ดังแสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 การวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุของปัจจัยในการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเล กับการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอย่างยั่งยืน ในพื้นที่เทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรี

ปัจจัยในการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเล	การพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอย่างยั่งยืน ในพื้นที่เทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรี				
	B	S.E.	สปส. Beta	t	Sig.
(ค่าคงที่)	0.290	0.132	-	2.200	0.028*
1. การมีส่วนร่วม	0.038	0.031	0.041	1.210	0.227
2. การตระหนักรู้ในการพัฒนา	0.235	0.036	0.236	6.594	0.000***
3. ผู้นำชุมชน	0.130	0.035	0.135	3.686	0.000***
4. การสนับสนุนจากภาครัฐ	0.498	0.034	0.570	14.653	0.000***

วัตถุประสงค์ข้อที่ 4 เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอย่างยั่งยืน ในพื้นที่เทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรี ผลการวิจัยพบว่า 1) ด้านการเข้าถึงพื้นที่ชายฝั่ง ควรดำเนินการระดมความคิดเห็นจากประชาชนโดยให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการเสนอความคิดเห็นในการแก้ปัญหา น้ำทะเลกัดเซาะชายฝั่ง ส่งเสริมสนับสนุนให้คนในชุมชนมีส่วนร่วมในการพัฒนา เพื่อเป็นการสร้างจิตสำนึกในการพัฒนาอย่างยั่งยืน กำหนดแนวทางการพัฒนาชายฝั่งทะเล ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคมและการอนุรักษ์ทรัพยากร โดยส่งเสริมกระบวนการมีส่วนร่วมระหว่างภาครัฐ ชุมชน ภาคเอกชน ภาคธุรกิจ โรงแรม และผู้มีอาชีพให้บริการบริเวณชายฝั่งทะเลตลอดแนว ให้ความรู้ในการเข้าถึงของประชาชนด้วยความรู้ ด้านอนุรักษ์ทรัพยากรชายฝั่ง และพื้นที่การกัดเซาะชายฝั่ง ให้ประชาชนในแถบชายฝั่งดูแลและพัฒนาในพื้นที่ชายฝั่งให้ทุกคนช่วยกันแก้ไขปัญหา ชุมชนต้องมีส่วนร่วมในการพัฒนา เมื่อมีการประชุมประชาคมเกี่ยวกับพื้นที่ชุมชนก็จะเข้าร่วมตลอด 2) ด้านการเข้าถึงพื้นที่ชายฝั่ง ควรรับฟังประชาชนเพื่อนำไปสู่การแก้ไขปัญหาอย่างแท้จริง ควรมีการค้นหาและวิเคราะห์ปัญหาเบื้องต้นเกี่ยวกับชายฝั่งทะเลในพื้นที่ของท่าน เพื่อเตรียมหาแนวทางการแก้ไขร่วมกันภายในชุมชน ควรมีการสร้างความเข้าใจให้กับประชาชนในพื้นที่เกี่ยวกับปัญหาของชายฝั่งทะเล เพื่อให้ประชาชนเกิดความร่วมมือในการดูแลและอนุรักษ์พื้นที่ชายฝั่งเพิ่มมากขึ้น 3) ด้านการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่ง ควรประสานหน่วยงานอื่นเข้ามาสนับสนุน คิด วิเคราะห์หาแนวทางแก้ไข พร้อมงบประมาณ ปลูกฝังให้ประชาชน ผู้นำชุมชน และผู้ประกอบการค้าให้สำนึกรักธรรมชาติ ปรับปรุงภูมิทัศน์ตลอดแนวชายหาด แบ่งบล็อก-โซน ขายอาหารสถานที่จอดรถ ให้เพียงพอ พร้อมรักษาความสะอาด กำหนดราคาค่าบริการต่างๆ ชายหาดให้ชัดเจน และยุติธรรม ระบบรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว กำหนดเป็นเขตเศรษฐกิจ เพื่อเพิ่มรายได้ ต้องทำประชาคมกับชุมชนที่มีพื้นที่ติดทะเล มีการประชุมรับฟังความคิดเห็นของประชาชนที่คิดต่าง เพื่อปรับความเข้าใจให้ไปในแนวทางเดียวกันเพื่อนำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน ปรับปรุงพัฒนาพื้นที่ให้เหมาะสมกับพื้นที่การท่องเที่ยว โดยการสร้างหาดทรายให้มากขึ้น รวมทั้งขยายในส่วนของชายหาดชะอำให้มีพื้นที่ชายหาดมากขึ้นเพื่อเป็นการเพิ่มปริมาณพื้นที่ท่องเที่ยว ทำให้เกิดการท่องเที่ยวมากขึ้น ต้องพัฒนาควบคู่ไปกับการคงไว้กับของเดิมที่มีอยู่ พัฒนาให้เหมาะสมกับวิถีชีวิต และบริบทในพื้นที่ โดยใช้ผลการวิจัย และรับฟังความคิดเห็นคนในพื้นที่และนอกพื้นที่ด้วย

องค์ความรู้ใหม่

บริเวณชายฝั่งเป็นบริเวณที่มีความสำคัญมากต่อความผาสุกของมนุษย์ ตลอดประวัติศาสตร์ที่ผ่านมา มนุษย์จะตั้งถิ่นฐาน ในบริเวณชายฝั่งทะเล ริมฝั่งแม่น้ำ และที่ราบลุ่มดินตะกอน เนื่องจากเป็นบริเวณ ที่เหมาะต่อการทำการเกษตร การประมงและการค้า ซึ่งการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอย่างยั่งยืน เป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยให้พื้นที่ชายฝั่งทะเลไม่ถูกกัดเซาะและเสียหาย ซึ่งต้องมีการพัฒนาแบบเข้าถึงพื้นที่ชายฝั่งทะเล การเข้าใจเกี่ยวกับพื้นที่ชายฝั่งทะเล และการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเล เพื่อให้เกิดความยั่งยืน และจะต้องอาศัยการตระหนักในการพัฒนา การมีผู้นำชุมชนที่ดี และการได้รับสนับสนุนจากภาครัฐ เพื่อให้ประชาชนทั้งในพื้นที่และประชาชนที่มาท่องเที่ยวสามารถใช้ประโยชน์จากพื้นที่ชายฝั่งทะเลในพื้นที่เทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรีได้อย่างยั่งยืนตลอดไป

อภิปรายผล

วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 เพื่อศึกษาระดับการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอย่างยั่งยืน ในพื้นที่เทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรี พบว่า ในภาพรวมมีการพัฒนายู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรี มีการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลที่สามารถตอบสนองความต้องการของประชาชนในพื้นที่ รวมทั้งสามารถสร้างความสมดุลระหว่างการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม เพื่อให้เกิดความยั่งยืนต่อไป โดยยึดหลัก “เข้าใจ เข้าถึง พัฒนา” แต่ยังคงมีการสนับสนุนส่งเสริมทุกภาคส่วนให้ตระหนักและเข้ามามีส่วนร่วมให้มากขึ้นกว่าจากปัจจุบัน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดศาสตร์พระราชา เข้าใจ เข้าถึง พัฒนา ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 9 โดยสุเมธ ตันติเวชกุล (2559) ได้กล่าวถึงพระบรมราโชวาทพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 9 ในพิธี พระราชทานปริญญาบัตรแก่นิสิตจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย ณ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อวันที่ 10 กรกฎาคม พ.ศ. 2523 ความว่า ในปัจจุบันทุกองค์กรพยายามที่จะนำแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาที่ยั่งยืนมาเป็นแนวทางในการพัฒนาการดำเนินงานขององค์กร ซึ่งหลักในการพัฒนาตามแนวพระราชดำริ เพื่อนำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน ซึ่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 9 พระราชทานหลัก “เข้าใจ เข้าถึง พัฒนา” มีความใกล้เคียงกับงานวิจัยของ สมชาย ยีโดบ (2560) วิจัยเรื่อง แนวทางการพัฒนาป่าชายเลนให้เป็นแหล่งเรียนรู้ธรรมชาติ ของตำบลท่าศาลา อำเภอท่าศาลา จังหวัดนครศรีธรรมราช ผลการวิจัย

พบว่า การพัฒนาที่ยั่งยืน ด้านเข้าใจ ด้านเข้าถึง ด้านพัฒนา มีการพัฒนาอย่างยั่งยืนอยู่ในระดับมาก

วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอย่างยั่งยืน ในพื้นที่เทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรี จำแนกตามลักษณะส่วนบุคคล พบว่า เพศ อายุ ระดับการศึกษา และอาชีพ ที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอย่างยั่งยืน ในพื้นที่เทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกับงานวิจัยของ ประภัสสร ทองยินดี (2556) วิจัยเรื่อง การมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าชายเลนของประชาชนตำบลบางขุนไทร อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มี อายุ อาชีพต่างกัน จะมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าชายเลนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แต่ไม่สอดคล้องในส่วนของกลุ่มตัวอย่างที่มี เพศ ระดับการศึกษา จะมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าชายเลนไม่แตกต่างกัน โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

วัตถุประสงค์ข้อที่ 3 เพื่อศึกษาปัจจัยในการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลมีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอย่างยั่งยืน ในพื้นที่เทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรี พบว่า ปัจจัยในการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเล ในภาพรวม ด้านการตระหนักในการพัฒนา ด้านผู้นำชุมชน ด้านการสนับสนุนจากภาครัฐ มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอย่างยั่งยืน ในพื้นที่เทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะปัจจัยในการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเล ได้แก่ การตระหนักในการพัฒนา ผู้นำชุมชน และการสนับสนุนจากภาครัฐ เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลที่สามารถตอบสนองความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ และการสร้างความสมดุลระหว่างการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม เพื่อให้เกิดความยั่งยืนต่อไป สอดคล้องกับงานวิจัยของ พุทธินันท์ บุญเรือง (2562) วิจัยเรื่อง รูปแบบภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงเพื่อการบริหารจัดการทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมของชุมชนเศรษฐกิจสีเขียวในจังหวัดอุดรดิตถ์ ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการจัดการทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมของชุมชนเศรษฐกิจสีเขียวในจังหวัดอุดรดิตถ์ ได้แก่ ด้านนโยบายภาครัฐ ด้านความตระหนักส่งผลต่อการบริหารจัดการทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมของชุมชนเศรษฐกิจสีเขียวในจังหวัดอุดรดิตถ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 รวมทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ พระทองมี อัสสุโข (แอมไธสง) (2561) วิจัยเรื่อง ความตระหนักรู้และการมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการป่าชายเลน แขวงท่าข้าม เขตบางขุนเทียน กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ความ

ตระหนักถึงความสัมพันธ์เชิงบวกกับการมีส่วนร่วมของชุมชนกับการจัดการป่าชายเลน แหวน ทำข้าม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

วัตถุประสงค์ข้อที่ 4 เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอย่างยั่งยืน ใน พื้นที่เทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรี พบว่า ควรส่งเสริมสนับสนุนให้คนในชุมชนมีส่วนร่วม ในการพัฒนา ควรมีการค้นหาและวิเคราะห์ปัญหาเบื้องต้นเกี่ยวกับชายฝั่งทะเลในพื้นที่ ควร ปรับปรุงภูมิทัศน์ตลอดแนวชายหาด รวมทั้งควรทำประชาคมเพื่อรับฟังความคิดเห็นของ ประชาชน สอดคล้องกับงานวิจัยของ กำพล เลิศเกียรติดำรงค์ (2560) วิจัยเรื่อง การมีส่วนร่วม ของประชาชนในการแก้ไขปัญหาการกัดเซาะชายฝั่งทะเลพื้นที่อำเภอบางปะกง จังหวัด ฉะเชิงเทรา ผลการวิจัยพบว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนในการแก้ไขปัญหาการกัดเซาะ ชายฝั่งทะเลพื้นที่อำเภอบางปะกง จังหวัดฉะเชิงเทรา ได้แก่ หน่วยงานภาครัฐและเอกชน หรือ หน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง ควรให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการแก้ไขปัญหา การกัดเซาะชายฝั่งทะเลทุกมิติ ควรหาแนวทางและวิธีการแก้ไขปัญหาการกัดเซาะชายฝั่งทะเล อย่างจริงจัง เพื่อให้เกิดกระบวนการแก้ไขปัญหาที่มีประสิทธิภาพ และสิทธิผล และเกิด ประโยชน์สูงสุดแก่ประชาชนในพื้นที่ชายฝั่งทะเลที่ได้รับผลกระทบอย่างยั่งยืนต่อไป

สรุป/ข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า การพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอย่างยั่งยืน ในพื้นที่เทศบาลเมือง ชะอำ จังหวัดเพชรบุรี ในภาพรวมมีการพัฒนาอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งได้ข้อค้นพบจากการ วิจัยนำมาสู่การวิเคราะห์เพื่อสร้างข้อเสนอแนะแนวทางการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอย่างยั่งยืน ในพื้นที่เทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรี ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1.1 เทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรี ควรสนับสนุนและส่งเสริมให้ทุกภาคส่วนที่ เกี่ยวข้องกับการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอย่างยั่งยืน ในพื้นที่เทศบาลเมืองชะอำ จังหวัด เพชรบุรี ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชนทุกคนได้เห็นถึงประโยชน์ที่จะได้รับการ พัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเล เพื่อให้ทุกคนได้ตระหนักและร่วมมือกันพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเล ใน พื้นที่เทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรี ได้อย่างอย่างยั่งยืน

1.2 เทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรี ควรมีการประชาสัมพันธ์แนวทางการ พัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอย่างยั่งยืน ในพื้นที่เทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรี ให้ทุกภาคส่วน

เกี่ยวข้องทราบอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ทุกภาคส่วนสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเล ในพื้นที่เทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรี ได้อย่างประสบผลสำเร็จตามเป้าหมาย

1.3 ควรส่งเสริมสนับสนุนให้คนในชุมชนมีส่วนร่วมในการพัฒนา ควรมีการค้นหาและวิเคราะห์ปัญหาเบื้องต้นเกี่ยวกับชายฝั่งทะเลในพื้นที่ ควรปรับปรุงภูมิทัศน์ตลอดแนวชายหาด รวมทั้งควรทำประชาคมเพื่อรับฟังความคิดเห็นของประชาชน

2.ข้อเสนอแนะในการปฏิบัติ

2.1 เทศบาลฯ ควรมีการสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาชายฝั่งทะเลในพื้นที่

2.2 เทศบาลฯ ควรส่งเสริมและสนับสนุนชุมชนมีการวิเคราะห์ความต้องการในการพัฒนาชายฝั่งทะเลในพื้นที่ร่วมกับหน่วยงานภาครัฐอย่างเป็นระบบ

2.3 เทศบาล ฯ และหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง ควรมีบทบาทในการแก้ไขปัญหาชายฝั่งทะเลในพื้นที่ และควรมีการเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับวิธีการป้องกันหรือดูแลชายฝั่งทะเลในพื้นที่อย่างยั่งยืนที่ชุมชนสามารถปฏิบัติตามได้

3.ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยในครั้งต่อไป

3.1 ควรมีการศึกษาถึงปัจจัยอื่นที่คาดว่าจะส่งผลต่อการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอย่างยั่งยืน ในพื้นที่เทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรี เช่น เทคโนโลยี ความคิดสร้างสรรค์ เป็นต้น

3.2 ควรมีศึกษาวิจัยรูปแบบการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอย่างยั่งยืน ในพื้นที่เทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรี เพื่อให้ได้ข้อมูลที่หลากหลายและสามารถนำมาสร้างเป็นรูปแบบในการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอย่างยั่งยืน ในพื้นที่เทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรี ได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ

เอกสารอ้างอิง

กรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม. (2561).

ข้อมูลทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง จังหวัดเพชรบุรี. กรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม.

- กรมเจ้าท่า. (2565). เอกสารประกอบการประชุมรับฟังความคิดเห็นครั้งที่ 2 วันพฤหัสบดีที่ 16 มิถุนายน 2565 เวลา 9:00 น.-12:00 น. โครงการศึกษาวางแผนแม่บทและสำรวจออกแบบเพื่อเสริมทรายป้องกันการกัดเซาะสนับสนุนการท่องเที่ยวชายหาดชะอำ อำเภอชะอำ จังหวัดเพชรบุรี. กรมเจ้าท่า.
- กำพล เลิศเกียรติดำรง. (2560). การมีส่วนร่วมของประชาชนในการแก้ไขปัญหาการกัดเซาะชายฝั่งทะเลพื้นที่อำเภอบางปะกง จังหวัดฉะเชิงเทรา. ใน วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์.
- บานชื่น นักการเขียน และเพ็ญศรี บางบอน. (2559). การพัฒนาที่ยั่งยืน Sustainable Development. สิริธรปริทรรศน์, 17(2), 64-69.
- ประภัสสร ทองยินดี. (2556). การมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าชายเลนของประชาชนตำบลบางขุนไทร อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี. ใน การประชุมวิชาการแห่งชาติ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน ครั้งที่ 1, 917-925.
- พระทองมี อัสสุโข (แอมไธสง). (2561). ความตระหนักรู้และการมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการป่าชายเลน แขวงท่าข้าม เขตบางขุนเทียน กรุงเทพมหานคร. ใน ดุษฎีนิพนธ์พุทธศาสตรดุษฎีบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พุทธินันท์ บุญเรือง. (2562). รูปแบบภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงเพื่อการบริหารจัดการทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมของชุมชนเศรษฐกิจสีเขียวในจังหวัดอุดรธานี. ใน วิทยานิพนธ์ดุษฎีบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- สมชาย ยีโดบ. (2560). แนวทางการพัฒนาป่าชายเลนให้เป็นแหล่งเรียนรู้ธรรมชาติ ของตำบลท่าศาลา อำเภوتاศาลา จังหวัดนครศรีธรรมราช. ใน วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยนานาชาติแสตมฟอร์ด.
- สุเมธ ตันติเวชกุล. (2559). แนวพระราชดำริ. “การพัฒนาที่ยั่งยืน” ประโยชน์สุขสู่ประชาชน. สถาบันพระปกเกล้า, กันยายน-ธันวาคม 2559, 51-64.
- Yamane, T. (1973). Statistics : An Introductory Analysis. 3rd ed. Singapore : Harper International Editor.